

faa, at Staten har en vis Forpligtelse til at tage sig af disse Folk, men man tør ikke tage Skridtet fuldt ud, og lade Samfundet gøre det selv, men Staten trækker saa Arbejdsgiverne frem og bruger dem, om jeg saa maa sige, som et Skalkestjul, som et Slags Slæmbrædt, som først skal bære Byrderne; de skulle gaa i Kaution eller Borgen for Samfundet og udrede det, som den sociale Stat egentlig erkender, at Samfundet selv skal udrede. Men hele dette Spørgsmaal skal jeg som sagt ikke komme videre ind paa, da det paa Forhaand er givet, at det ikke kan nytte at komme ind paa de Beje, som ikke ere det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds' Beje.

Seg skal saa blot sige lidt om de 26 Uger. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds, saa er jeg ganske enig med ham om de 26 Uger, idet jeg forstod ham saaledes, at det var hans Mening, at Forsikringen skulde begynde straks. Disse 26 Uger have jo ogsaa vakt adskillige Belymringer oppe i det andet høje Ting, og man har paa flere Maader søgt at slippe bort fra dem, idet man dels har foreslaaet dem affastede, saaledes som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds — og det holder jeg ubetinget paa er det bedste — dels har man foreslaaet, at de skulde forkortes til 13 Uger eller 7 Uger eller 8 Dage o. s. v. Der fremkom et Forslag, eller der kom paa Tale i det andet Ting noget, som, saa vidt jeg kunde skønne glædede sig noget ved den højtærede Ministers Tilslutning, og som jeg derfor vil bevære for at spørge den højtærede Minister, om det var hans Mening, at han vilde se at komme ud af de 26 Uger paa den Maade. Naar det viste sig, at Virkningen af Ulykkestilfældet strakte sig ud over 26 Uger, altsaa f. Eks. 27 Uger, saa skulde Arbejderne have Godtgørelse ikke alene for den ene Uge, men ogsaa for alle de øvrige Uger. Seg siger, det var et Forslag, en Tanke, som kom frem i det andet Ting, og som det forekommer mig, at den højtærede Minister gav sin delvise Tilslutning. Seg vil dog gerne spørge — jeg er ikke nogen egenlig Sagmand og ikke videre praktisk i den Slags Spørgsmaal — om det ikke vilde afstedkomme Misligheder, og om det ikke blandt andet vilde afstedkomme den Mislighed, at det blev i høj Grad af Betydning og af Vigtighed for dem, der ere komne til Skade, at trække deres Sygdom ind saa længe som muligt; idet nemlig en Arbejder, hvis han kun var syg i 25—26 Uger, fik han ikke en Skilling, men hvis han var syg i 26 Uger og en Dag, fik han Godtgørelse eller Stadeserstat-

ning for dem alle. Nu tror jeg ganske sikkert ikke, at Arbejderne ere værre end andre Menneker, men de ere vel heller ikke bedre, og Fristelsen til at udstrække Sygdommen paa en stikkelig Maade vil derfor, synes jeg, være overmaade stor. Paa den anden Side ville ogsaa Kommunerne blive ledede i høj Grad i Fristelse. I mange, maaste i de aller fleste Tilfælde, vil det jo blive Kommunerne, som komme til at bære Byrderne af Ulykkestilfældene i de første 26 Uger, idet mange af disse Arbejdere jo ville komme paa Fattigvæsenet, og altsaa vil det gaa Kommunerne ganske paa samme Maade som den enkelte Arbejder. Hvis Kommunerne kunde faa dens Arbejdere til at være syge i 27 Uger, saa kunde de i Ulykkesforsikringskassen faa Godtgørelse for det hele, medens derimod hvis Virkningerue af et Ulykkestilfælde kun varede 26 Uger, fik Kommunerne ingen Ting. Det, synes jeg, vilde let forføre de kommunale Embedsmænd til at bevirke, at visse Sygdomme bleve trukne saa meget i Langdrag som muligt. Seg vil derfor spørge praktiske Mænd — jeg anser den højtærede Minister for i høj Grad praktisk i den Slags Spørgsmaal — jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om der ikke er noget i disse Betæneligheder? Forudsat at man kunde saa affastet disse 26 Uger, var det selvfølgelig det bedste, men der er en anden Udvej, man maaste kunde gaa, og det var, hvis man nu ikke vilde bort fra at sætte i alt Fald nogle Uger, hvor mange det nu skulde være, at man indrettede Tvangsforfiktning for de første Uger, saaledes at altsaa Arbejderne skulde være forfikrede fra det Døjblik, Ulykkestilfældet indtraadte, men saa skulde selvfølgelig de Arbejdere, som vare fattige, som havde under en vis Løn, forfikres af Kommunen og ikke gøre det selv. Den Gang vi havde Sygeforsikringsloven til Behandling, udtalte jeg mig for Tvangssygeforsikring. Det skal jeg ikke komme ind paa nu, da det jo ogsaa er en haabløs Tanke; men jeg mener, at det kan heller ikke gaa an, at man saaledes lader være nogle Uger eller nogle Dage, og at Arbejderne ikke maa være forfikrede for hele Tiden fra den Dag, Ulykkestilfældet indtraeder. Seg beklager meget, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds ikke kom ind paa det Hovedpunkt i Loven, som blev omtalt af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, nemlig „den grove Uagtsomhed“. Det findes som bekendt ikke i den tyffe Lov, og der have de vist haft fuldstændig god Grund til at udelade det, idet de have Erfaring for, at naar man sætter den Slags Bestemmelser ind i en Lov, giver det Anledning til en